

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

3. i 4. tromesečje
2017.

III tromesečje

1. 7. 2017.

1. LJUBAV NA DRUGIM JEZICIMA...

Anksioznost, bol i lomovi svih vrsta, rezultati su greha sa kojim se svakodnevno suočavamo. Svako od nas je u svom životu iskusio stvari koje nisu bile u originalnom planu za naš život. Kada nam se to desi, sumnja lako ispunjava naše umove, dok posmatramo svet. Međutim, koja je naša uloga, kakva je naša misija, i što je najvažnije, naša odgovornost? Kada je Hristos bio na Zemlji, jasno je naglašavao da je na Zemlju došao da služi. (videti Marko 10:42-45). Ako kažemo da je On naš Veliki Primer, zar ne bi trebalo da naša svrha na ovoj zemlji bude da služimo svojim bližnjima? Zar nije naša dužnost da olakšavamo drugim ljudima rezultate greha?

Voleti Njega znači voleti druge, a voleti druge znači služiti.

Šta to znači služiti? Da li to znači služiti u pokretnoj kuhinji svake sedmice, pevati u domu za stara lica, ili ići na godišnja misionarska putovanja? Da, naravno, ali ovo pitanje je mnogo dublje od toga. Služba bližnjima je jedan način na koji Bog dopire do ljudi preko nas. Služba može da bude jednostavno nekome reći da ga Isus voli. Kao pristavi, mi treba da upravljamo onim što nam je Bog dao. A, naša služba bližnjima je deo naše dužnosti. Služiti drugima bi trebalo da bude naš neodvojivi deo, deo naše prirode, da uopšte i ne razmišljamo o tome. Biti potpuno uronjen i angažovan u delima službe najbolji je način na koji možemo da to činimo. Mi ne služimo bližnjima samo zadovoljavajući njihove fizičke potrebe, već podjednako i duhovne, mentalne.

Kao Isus...

“Isus nije pružao polovičnu službu,” piše Elen Vajt, “On nije merio svoj posao radnim satima. Svoje vreme, svoje srce, svoju dušu, svoju snagu dao je u potpunosti za dobrobit čovečanstva. Tokom dana umor Ga je mučio, jer je duge noći provodio u molitvama za milost i izdržljivost, da bi mogao još više posla da obavi. Sa jakim plačom i suzama u očima, slao je svoje molitve nebu, da bi Njegova ljudska priroda mogla biti ojačana, da bi mogao da pruži zadovoljavajući odgovor lukavom neprijatelju, i da bude ojačan da ispuni svoju misiju uzdizanja čovečanstva. Svojim radnicima, On kaže: “Jer Ja vam dadoh ugled da i vi tako činite kao što Ja vama učinih.” (Jovan 13:15). (Ministry of Healing, p.500)

S’vremena na vreme čini nam se teškom ta ideja da služimo drugima, posebno kada nismo sigurni na koji način to treba da činimo. Veoma je važno imati na umu koren svega toga. Hristos nam nalaže “da služimo”, i kada je On u centru našeg života i svega onog što činimo, onda ne postoji ništa slađe nego širiti dalje Njegove reči. Samo iz ljubavi prema svom Spasitelju mi možemo zaista da služimo bližnjima, onako kako bi On to želeo da činimo. I tek tada moći ćemo da čujemo ljupke reči: “*A gospodar njegov reče mu: Dobro, slugo dobri i vjerni! U malom bio si mi vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost gospodara svog.*” (Matej 25:21).

8. 7. 2017.

2. SLUGA ILI PRIJATELJ ILI OBA?

Da li nas Isus posmatra kao sluge ili prijatelje? Pisci Novog zaveta su na bezbroj mesta na različite načine naveli da smo mi Hristove sluge. Mi sanjamo da nas Isus afirmiše rečima: “*A gospodar njegov reče mu: Dobro, slugo dobri i vjerni! U malom bio si mi vjeran, nad mnogijem ću te postaviti; uđi u radost gospodara svog.*” (Matej 25:21). Mi prihvatamo svoju ulogu sluge kada reflektujemo Isusove reči: “*I odgovarajući car reći će im: Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste.*” (Matej 25:40). Pismo nedvosmisleno govori o realnosti da smo Njegove sluge. Međutim, postoji jedan tekst koji intrigira: “*Vi ste prijatelji moji ako tvorite šta vam ja zapovijedam. Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od Oca svojega.*” (Jovan 15:14,15).

Ovim rečima Isus izjavljuje prijateljstvo i blisko partnerstvo. On nastavlja da se obraća sledećim rečima: *“Ako ostanete u meni i riječi moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam. Tijem će se Otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete moji učenici. Kao što Otac ima ljubav k meni, i ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi mojoj.”* (Jovan 15:7-9).

“Unutrašnji posao”

Nešto smo naučili od Isusa: znamo da je Njegova služba bila “unutrašnji posao.” Mi ne možemo sebe učiniti slugom sami od sebe, to mora proisteći iz srca. Hristos je prezirao sve što je veštačko: *“Kao što ni Sin čovječiji nije došao da Mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.”* (Matej 20:28). On je živeo po svojoj reči. Kao prijatelje svoje, On nas poziva da Mu se pridružimo u takvom životu. *“Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje.”* (Jovan 15:13). “Prijatelj” je spreman da služi zato što je Isus stavio ljubav u njegovo srce. Prijatelj ili sluga ili oba? Mi služimo sa Hristom. Kroz Njega radimo onako kako je On radio. Zato što ima poverenja u nas i rekao nam je sve što je Otac Njemu otkrio, On želi da služimo, ne samo kao slugu, već kao Njegovi prijatelji.

15. 7. 2017.

3. DA LI ZAISTA VERUJEMO ŠTA NAM SE KAŽE?

Postoje verovanja čijem izučavanju su ljudi posvetili svoje živote, verovanja oko kojih se raspravljaju tvrdeći da su uzvišena i dostojna žrtvovanja i smrti:

*Verujem u Boga Oca Svemogućeg,
Stvoritelja neba i zemlje,
i u Isusa Hrista, Njegovog jedinog Sina, našeg Gospoda,
koji je nastao od Duha Svetoga,
rođen od device Marije,
bio mučen pod Pontijem Pilatom,
raspet na krstu, umro, sahranjen...i vaskrsao u treći dan....*

Ponekad ljudi mogu da izgovaraju reči kao što je Kredo hrišćanskog verovanja, čak i da se ne pitaju da li zaista veruju.

Vera nije jednostavno držanje nekih verovanja. Mnogi ljudi, kada razmišljaju o veri, smatraju da Bog postoji ili da je Pismo istinito ili da je ljubav najveća osobina koja postoji. Ali, u svom temelju, vera nije jednostavno citiranje određenih izjava. Vera je posedovanje poverenja u osobu. Mi svi smatramo da volimo sigurnost, kada je sve izvesno i poznato, međutim, u stvari nije tako. Ono što stvarno želimo je poverenje, mudro postavljeno. Poverenje je bolje od sigurnosti, jer poštuje slobodu osobe i omogućava rast i intimnost koju neki nikada sami ne bi mogli da steknu. Ne postoji intimnost bez poverenja.

Učenici su gledali na Isusa i razmišljali su - meni se dopada Njegov život, voleo bih da mogu da živim tako. Kada su pokušavali da sprovedu stvari kojima ih je Isus podučavao, shvatili su da Njegova učenja zapravo imaju smisla, kada se odnose na njih. Praštanje je bilo mnogo bolje nego osveta. Velikodušno deljenje je bilo bolje nego gomilanje. Učenici su počeli da veruju u te istine. Rast i napredak Isusovih učenika izgledao je ovako: Najpre su imali poverenje u Isusa, zatim su počeli da imaju veru u Isusa. Njihovi umovi su počinjali da liče na Njegov um. Na kraju, nakon Njegovog raspeća i vaskrsenja i silaska Svetoga Duha, učenici su shvatili da je Isus Spasitelj sveta, da je On zaista otkrivenje samog Boga i zato su Mu verovali do kraja svojih zemaljskih života.

Mi često pokušavamo da privolimo ljude da veruju u Isusa za večnost - da ih stavimo na put prema nebu, a da ih ne naučimo prve korake - da Ga upoznaju u svojim svakodnevnim životima. Po pitanju psihologije - ovakav metod ne funkcioniše. Ovakvo stanje proizvodi ljude koji kažu da veruju u Hrista i koji možda čak i smatraju da veruju u Hrista, ali ono što pokazuju je, da oni ne dele Njegove ideje o tome kakve su zapravo stvari, i o tome kako život zaista deluje. Zbog toga, nisu u stanju da žive onako kako bi Isus živeo da je na njihovom mestu. Teško je živeti onako kako bi Isus živeo, ako ne delimo u osnovi Njegova uverenja, o tome kako stvari zaista stoje.

22. 7. 2017.

4. PRONAĆI MIR

Mnogi među nama odrasli su slušajući poznate reči kao deo naše crkvene kulture, međutim, nikada nismo zastali da zaista razmišljamo o tome šta to znači. Reči o kojima govorimo zapisane su u Filibljanima poslanici *“I mir Božji, koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u*

Gospodu Isusu.” (Filibljanima 4:7). Čak, iako smo izrazili svoju veru u Hrista, i zatražili Njegovo prisustvo, nemamo garanciju da ćemo imati taj mir u svakom trenutku svojih života. Neki hrišćani imaju taj mir, međutim, svi koji se zovu Hristovim imenom, trebalo bi da mogu nekad u svom životu da iskuse taj mir. *“Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svijet daje, da se ne plaši srce vaše i da se ne boji.”* (Jovan 14:27).

Pavle je spoznao tajnu tog mira, tog spokoja u mnogobrojnim situacijama u svom životu. On izjavljuje: *“Ne govorim zbog nedostatka, jer se ja navikoh biti dovoljan onijem u čemu sam. Znam se i poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati. Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.”* (Filibljanima 4:11-13)

Da li tražite mir i zadovoljstvo? Da li osećate napetost? Da li se brinete za stvari koje su izvan domašaja vaše kontrole ili uticaja? Da li upadate u depresiju kada se stvari ne odvijaju onako kako ste zamislili? Ako to činite, to znači da niste još dostigli taj nivo mira, koji Bog želi da vam pruži.

Da li biste želeli da se manje brinete, da ne budete napeti i anksiozni, da ne budete depresivni, već srećni, radosni i u miru u većini svog vremena? Odredite vreme koje ćete provesti svakodnevno sa Bogom, a zatim posvetite to vreme da razvijate bliskost sa Njime.

Možda čudno zvuči, ali, količina vremena provedena sa Bogom na početku, više znači nego sam kvalitet. Ako provodite količinu vremena u druženju sa Njim, On će se pobrinuti da i kvalitet tog vremena bude prisutan. Međutim, veoma je teško imati kvalitet bez dovoljne količine vremena.

On želi da zajednica sa Njime ljudima bude prioritet. Da u zajednici sa Njim provode dovoljno neprekidnog vremena. Bog nas je stvorio po svom obličju, pre svega da budemo Njegovi prijatelji. Kako možemo biti Božji prijatelji, osim ako ne odvajamo dovoljno vremena da Ga svakodnevno upoznajemo? A kako možemo da Ga upoznajemo, ako ne provodimo dovoljno kvalitetnog vremena sa Njim? Kako ćemo naći to vreme? Prvi korak je, da prepoznamo svoju potrebu za vremenom provedenim sa Njime. Ako smatrate da ne treba da provodite puno vremena sa Njim, razmišljajte o odnosu koji imate sa Njim iz Njegove perspektive. Stvoritelj Svemira, usred svih svojih aktivnosti koje ima, On je spreman i stoji na raspolaganju, želeći da odvoji svoje vreme i provede ga sa vama, kada god vi to zaželite. Zar to nije neverovatno? Ne samo što Bog želi da provede vreme sa vama, već to čini onda kada vama to odgovara. On je tu i čeka na vas, sa nadom da ćete se i vi pojaviti, i On će prilagoditi svoje planove da bi se uskladio sa vašim.

5. STARITI

“Iz perspektive nekog ko stari, popuštanje i lagana predaja života su stvari koje starim ljudima razbijaju iluziju o besmrtnosti. Oni psihički jači kada se osvrnu na svoj prethodni život, mogu sa osmehom da se sete svih događaja i situacija. Kada se sve stvari stave na svoje pravo mesto, postoji vreme da se prigrle pravi razlozi za življenje,” kaže autor Henri Nouen.

Koji su to pravi razlozi za življenje? E, to je pravo pitanje! Za hrišćanina, period starosti može predstavljati takođe deo putovanja prema nebeskoj svetlosti, umesto tonjenja u tamu. “Jer nastavljam da hodam sa Njime dokle god moj život i snaga traju.” Hodanje sa Hristom je prava avantura, bez obzira koliko godina imate! I u trećem dobu možete slobodno živeti kao Božiji pristavi i partneri, podjednako uživati u “biti” i “raditi,” onako kako nikada ranije niste činili.

“Neki ljudi veruju da se život završava kada napune 65 godina starosti. Drugi smatraju, da on tada zapravo počinje i da ne postoji ništa što ih više može zadržavati. Mikelandelo je radio na freskama katedrale Svetog Petra, kada je imao 71 godinu, a radio je na “Rondanini Pieta” kada je skoro imao 90 godina. Verdi je završio svoje delo “Falstafat” kada je imao 80 godina. Mark Čagal završio je dva murala Metropolitan Opere u Njujorku kada je imao 77 godina. Tomas Edison patentirao je svoj poslednji izum kada je imao 81 godinu. Bendžamin Frenklin je u tom istom dobu završio pisanje prvog ustava SAD-a.

Iako se njihova fizička snaga smanjivala, vidimo ljude koji su stari-li sa duhovnom vitalnošću. “Oni su otkrili i pokazali nam da se slava Božija pokazuje u jutru, ali takođe i u večeri. Sve ima svoje pravo mesto i svoju sjajnost.

Postoje mnogi Biblijski spisi koji govore kako je Bog ispunio život starijih osoba i dao im smisao i svrhu. Pogledajte Mojsija. Njegovo pozivanje da izvede decu Izrailja iz zarobljeništva i povede u obećanu zemlju, došao je dok je bio u svojim osamdesetim. Bez obzira na činjenicu da ga je njegova lična slabost zadržala od završetka tog zadatka, Bog ga je blagoslovio slavnim ulaskom u svetlost Njegovog carstva (5. Mojsijeva 34. poglavlje).

Avramu je bilo 100 godina a ni Sara nije bila mnogo mlađa, kada se Isak, sin obećanja rodio. Bog je izabrao Zahariju i Jelisavetu, koji su takođe bili u poznim godinama, da budu roditelji proroka koji će pri-

premiti put za Gospoda - Jovana krstitelja (Luka 1. poglavlje). Simeon, pravedan i pobožan, dobio je obećanje od Svetog Duha da neće umreti pre nego što vidi Svetlost sveta - Gospoda Isusa Hrista. Osamdesetogodišnja proročica Ana koja nikada nije napuštala svoju misiju da služi u hramu, bila je tamo da posvedoči da je Otkupitelj došao (Luka 2. poglavlje).

Predvečerje života ima svoj sopstveni sjaj. Iako su mračne večernje senke prisutne, ipak u vašim srcima može biti jutro, jer mi hodamo prema Svetlosti, a najbolje tek treba da dođe.

5. 8. 2017.

6. VREME PROVEDENO NASAMO SA BOGOM

Ljudski život živi se u segmentima vremena. Bez obzira, da li je neko angažovan u službi crkve ili u nekim ličnim aktivnostima, život obuhvata događaje koji se dešavaju, jer sva naša ljudska nastojanja održavaju se u vremenskoj odrednici. To znači, da niko od nas ne može sebi priuštiti rasipanje tog dragocenog Božijeg dara na način na koji to čovek današnjice radi. Čak i "propovednik" koji je u Bibliji poznat po mudrosti, shvata veliki značaj svakog momenta u životu, izjavivši "Svemu ima vrijeme, i svakom poslu pod nebom ima vrijeme." (Propovednik 3:1).

Značaj vremena u odnosu sa Bogom jasno je izražen u Pismu od samog početka, kada je Bog ustanovio sedmi dan – Subotu kao posebno vreme, kada su Adam i Eva mogli da dožive odmor u Njemu (1. Mojsijeva 2, 1-3).

Odvajanje vremena za Boga u našim zauzetim životima nije samo "ispravno" u smislu našeg hrišćanskog ponašanja, već je pokazatelj dobre pristavske službe - dati Bogu Njegovo pravo mesto u našim životima. Bog takođe smatra da je ljudskim bićima potrebno vreme da ožive i svakodnevno žive. Stvorio je "noć" tako da Njegova stvorenja mogu da spavaju kako bi obnovili energiju i dali vremena svome telu da obavi svoj posao, da se zaleći i obnovi. Međutim, još važnije, Bog je želeo da Njegov narod odvoji vreme da bude u zajednici sa Njime, da bi mogao da Ga bolje upozna kao svog Tvorca i Spasitelja. Vreme provedeno nasamo sa Bogom nije opcija; to je neophodna disciplina hrišćanskog života.

Isus je odvajao vreme

Hristos je praktikovao vrednost da bude povezan u zajednicu i prisustvo Boga, kao neophodnu pripremu za službu. Ne samo što je odvajao vre-

me u početku svoje javne službe za zajednicu sa Ocem, već je nastavio da to čini i u daljem toku svog molitvenog života (Luka 9:18; 11:1). Ovo specijalno vreme bilo je tajna Njegove sile koju je ispoljavao u svojoj službi u Palestini.

Učenici su odvajali vreme

Prilikom ispitivanja od strane prvosveštenika o autoritetu kojim su učenici izlečili čoveka bogalja u hramu, Petar je hrabro izjavio da je to bilo urađeno silom Isusa iz Nazareta (Dela apostolska 4:8-10). Upravitelji hrama bili su zadivljeni Petrovom i Jovanovom hrabrošću, posebno zato što su ih smatrali za proste ljude bez formalnog obrazovanja, ali su primetili da su "bili sa Isusom" (Dela apostolska 4:13). Snaga i hrabrost su posledice života povezanog sa Isusom Hristom. Učenici su odvajali vreme za zajednicu sa Bogom.

Da li ćeš ti odvojiti vreme?

Ako je Isus osetio potrebu da odvaja vreme za svog Oca u svom životu i službi, ako su učenici uvideli da im je bilo potrebno vreme da bi bili pravi pred svojim Gospodom, što im je omogućilo da čine neverovatne stvari, zar ne bi bilo mudro da kao pristavi i vođe Božijeg dela u crkvi izdvajamo vreme za zajednicu sa Njime danas?

12. 8. 2017.

7. ZAHVALNOST

U jevanđelju po Luki, čitamo izveštaj o deset osoba koje je Isus izlečio od gube...Svih deset je bilo izlečeno, a samo jedna osoba - samarićanin, došla je da se zahvali Isusu za izlečenje:

"A Isus odgovarajući reče: "Ne iscijeliše li se deseterica? Gde su dakle deveterica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?" (Luka 17:17,18).

Desetero ljudi je bilo očišćeno. Desetero ljudi dobilo je nazad svoje živote. Samo se jedna osoba okrenula, a devetero je otišlo pogrešnim putem. Samo se jedna osoba vratila da se zahvali Darodavcu za ovaj dar isceljenja. Kada čitam ovu priču o Isusu i gubavcima, postavljam sebi pitanje - zašto je jedini koji je bio zahvalan bio samarićanin. Možda i sama činjenica da je bio samarićanin a Isus jevrejin, učinila ga je da bude sve-nijni milostivog dara koji je dobio. Kada imate nečeg previše onda posta-

jete nezahvalni. Iluzija zahvalnosti je takva da ćemo je doživeti više ako dobijamo nove stvari koje zaista želimo.

Mi smo skloni da zadržavamo rezultat upoređujući sebe sa drugima. Kada je reč o bogatstvu, na primer, skloni smo da pratimo šta psiholog Leon Fastinger naziva "principom blagog upoređivanja." Mi se konstantno poredimo sa onima koji su malo bolji, u nadi da ćemo postići njihov nivo uspeha. Ovakvo shvatanje nas udaljava od zahvalnosti. Ono takođe, sklanja naš pogled od ljudi koji su u potrebi, tako da ne razmišljamo o potrebi da delimo sa drugima.

Bog nam daje dar zahvalnost. Zahvalnost je sposobnost da se iskusi život kao dar. To nam otvara svest za radost, poniznost, čineći da naša srca budu velikodušna. Zahvalnost nas oslobađa tamnice od razmišljanja samo o sebi. Zahvalnost je dar koji nam Bog daje i koji nam omogućava da budemo blagosloveni svim drugim Njegovim darovima, kao kada omogućujemo svom čulu ukusa da uživa u raznolikom daru hrane. Bez zahvalnosti, naši životi degradiraju u zavist, nezadovoljstvo i pritužbe, uzimajući ono što imamo zdravo za gotovo i želeći uvek više.

Možemo imati veoma malo bogatstva, a opet biti bogati. Bogata duša doživljava život drugačije. Ona doživljava osećaj zahvalnosti za ono što je dobila, a ne nezadovoljstvo za ono što nije dobila. Ona se suočava sa budućnošću sa nadom a ne anksioznošću.

Mi kršimo pravila - mi kršimo Božju volju - zato što smatramo da će nam kršenje pravila pomoći da pobedimo, ili makar da izbegnemo bol. Međutim, ono što ne vidimo, je, da nas to kršenje pravila pretvara u vrstu ljudi koji ne uviđaju da je zahvalnost i čistoća srca, ono što čini mogućim zadovoljstvo i trajnu sreću.

Velika tajna radosti života - tajna za koju smatramo da će nam doneti bogatstvo - jeste iskazivanje zahvalnosti. Zahvalnost pokazuje da su oni koji su bogati u Gospodu, zapravo bogati zbog zajednice sa Njime, a ne bogatstvom koje poseduju. Apostol Pavle je shvatio da je imao više nego što mu je potrebno, bilo da živi u luksuzu ili u zatvoru, jer je bio oslobođen pokretne trake sebičnog grabljenja. Da li doživljavate zahvalnost ili se nalazite pored pokretne trake i samo grabite za sebe?

19. 8. 2017.

8. ŠTA JE SLAVLJENJE BOGA?

Websterov rečnik definiše slavljenje kao “izraz odobravanja ili admiracije.” Drugo značenje je “uzdizanje nekog božanstva, vladara ili heroja.”

Zašto je toliko teško proslavljati Boga? Šta treba da učinimo da bismo naučili da Ga proslavljamo? Postoji nekoliko faktora koji čine da zahvalnost bude teška. Prva stvar je da mi jednostavno nismo navikli na proslavljanje. Druga stvar, proslavljanje zahteva od nas da Boga stavimo na prvo mesto u svom životu, da ne razmišljamo toliko o sebi. Mi ne možemo u isto vreme razmišljati o sebi i slaviti Boga. Treća stvar, da bismo proslavljali Boga, moramo da promenimo ritam svog života. Moramo odvojiti vreme da posvetimo svoje misli Bogu i Njegovim delima. Jednostavno rečeno, proslavljanje i hvala nije nešto što prirodno izvire iz nas. Mi treba da naučimo da proslavljamo Boga. Proslavljanje Boga ima silu da promeni naše živote. Proslavljanje sklanja pogled sa nas, i pomaže nam da identifikujemo Boga i Njegovu realnost. Ono transformiše perspektivu iz koje posmatramo život i stavlja nas u kontekst onoga šta je Bog. Proslavljanje nam pomaže da prepoznamo Boga i Njegovu sposobnost da deluje u našem životu. Ono nas podseća da nas voli i da je duboko zainteresovan za detalje u našem svakodnevnom životu.

Psalmi su puni poziva da se Bog proslavlja. Oni nam pomažu da naučimo kako da proslavljamo, dajući nam bezbroj tema za zahvaljivanje. Evo nekoliko kategorija za proslavljanje i zahvalnost Bogu koje vam mogu pomoći:

- Zahvalite Bogu zbog onoga što jeste. Bog je Stvoritelj, On je Otkupitelj, On je naš Gospod.

- Slavite Boga za Njegov karakter. Svaki aspekt Božjeg karaktera dostojan je zahvalnosti i proslavljanja. Njegova ljubav, Njegova dobrota, Njegova sila, Njegov integritet, Njegovo veličanstvo, Njegova punina i svi ostali atributi Njegovog karaktera pomažu nam da Ga slavimo.

- Slavite Boga za ono što čini. To znači za ono što je radio u prošlosti, za ono što čini danas i ono što je obećao da će učiniti u budućnosti.

Jedan primer zahvalnosti Bogu:

“Mi te slavimo Bože zato što si ti Car nad carevima, i Gospod nad gospodarima. Ti si naš Bog i mi želimo da Ti odamo hvalu i slavu za Tvoju ljubav. Pre nego što smo se rodili, voleo si nas. Tvoja ljubav nas je

probudila u novi život, zato Te prihvatamo kao svoga Gospoda. Mi Te slavimo jer si Stvoritelj svega što nas okružuje. Oblikovao si nas svojim rukama i ljubavlju si ispunio naša srca. Mi Te slavimo jer si nas otkupio. Daješ nam večni život, i to pouzdanje menja našu prošlost, sadašnjost i budućnost. Dostojan si hvale zbog svog velikog saosećanja i milosti. Slavimo Te Bože jer nas pozivaš u zajednicu sa sobom i želiš da podeliš svoj presto sa nama. Svojim prisustvom pretvaraš na bolje naše živote, dajući nam novu priliku. Slavimo Te celim srcem, svojim ustima i danas donosimo ponovo odluku da Ti svojim životima služimo. Prihvati ovu našu hvalu. Neka celo naše biće slavi Tvoje ime Care i Gospode naš, jer si dostojan hvale. Ti si Bog kroz sve vekove i vodiš nas iz dana u dan, da bismo mogli kroz svu večnost da uzdižemo Tvoje sveto ime.”

26. 8. 2017.

9. UPRAVLJANJE SVOJIM MISLIMA

Dobra je navika pranje ruku pre otpočinjanja obroka. Međutim, šta se dešava kada povremeno zaboravimo da to učinimo, usled nepredviđenih okolnosti? Verovatno ništa. Pranje ruku smanjuje šanse za infekcije, međutim, to nije jedini zaštitni mehanizam. Imuni sistem zdravog pojedinca je tu da obezbedi da se mnogobrojne klice, preko našeg digestivnog trakta, neutrališu. Međutim, nepristojna rečenica izgovorena u trenutku besa, ili požudna, pohlepna misao, može da proizvede zaraznu moralnu infekciju, izazivajući nečiju povredu, pogoršanje odnosa, želju za osvetom protivnika, ili može dovesti do oštećenja celokupne zajednice. Moralna neopravdana razmišljanja i ponašanja izazvaće prljanje karaktera same osobe. To je bila Isusova misao kada je rekao: *“Jer od srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, kurvarstva, krađe, lažna svjedočanstva, hule na Boga. I ovo je što pogani čovjeka, a neumivenijem rukama jesti ne pogani čovjeka.”* (Matej 15.19,20). Ovaj princip je siguran vodič koji možemo primeniti da nas čuva od nemoralnih negativnih posledica.

Ključni značaj moralnih implikacija naših misli, jeste da je naše mentalno zdravlje delimično zavisno od načina na koji obrađujemo svoje misli - našeg stila razmišljanja, koji zavisi od našeg izbora. Međutim, kada je briga kompulsivna, preterana, preopterećena stvarima koje mogu da se dese, ali ne moraju, kada osoba ne može da dođe do nekog rešenja, tada anksioznost ili opsesivno - kompulsivno razmišljanje mora biti od-

bačeno. Još jedan primer negativističkog razmišljanja o sebi (ovo je ono što sam, jer sam bio zlostavljan u školi), ili (ja nikada neću biti u stanju da se prilagodim ovoj novoj lokaciji), ili kada je budućnost u pitanju (današnja finansijska kriza nikada neće biti rešena!) Takvi obrasci razmišljanja mogu se videti u visokoj stopi kod pojedinaca sa depresivnim, opsesivno - kompulsivnim načinom razmišljanja. Zato psihoterapeuti podučavaju svoje klijente da ospore taj "sve ili ništa" način razmišljanja. (Ili ću se oženiti sa Marijom ili se neću uopšte ženiti), ili (ako ne dobijem taj posao propašću potpuno!) ili (doživela je nesreću kada je htela da dođe kod mene, dakle, ja sam kriv!)

Kao upravitelj mentalnog zdravlja, moram da učinim sve što je potrebno da odagnam pogrešne, negativističke i toksične misli. A, u isto to vreme, uz Božju pomoć, da razmišljam o sadržajima koji će pozitivno hraniti moj um (pogledati Filibljanima 4:8). Ljudi često koriste savetodavne strategije pomenute gore, iako religiozne strategije mogu biti visoko efikasnije. Molitva i čitanje Biblije (posebno delovi Psalama i Priča Solomunovih) predstavljaju odličan način, da se odagnaju neželjene misli, postigne uteha i promovise protok pozitivnih emocija.

2. 9. 2017.

10. ZAŠTO TREBA DA SE MOLIM?

Molitva je kanal komunikacije kojom čovečanstvo izražava svoje težnje i nade kao i svoje potrebe i želje. Ljudskim bićima je potrebna molitva da bi komunicirali sa Bogom. Bogu je ugodno kada Mu čovek izražava svoje želje iz srca, a posebno kada Ga priznaje kao Boga u svom životu.

Zloupotreba molitve

Teškoće počinju kada izgubimo iz vida teološki koncept molitve i kada koristimo taj kanal komunikacije iz ljudske perspektive a ne iz Božanske tačke gledišta. Čovek je uronjen u atmosferu koja je regulisana sadašnjosti i materijom, dok se Bog otkriva u atmosferi vođenoj budućnosti i duhovnim realnostima. Drugim rečima rečeno, mi razmišljamo "ovde i sada" a Bog upravlja svojim carstvom prema dalekoj budućnosti i večnosti. Apostol Jakov razjasnio je ovu stvar kada je izjavio "Ištete, i ne primete, jer zlo ištete, da u slastima svojim trošite." (Jakov 4:3).

Razlozi za molitvu

- Zato što nam je potreban svakodnevni deo blagodatni Božije kako bismo se suočili sa dužnostima i iskušenjima svakodnevnog života. Bog ne može da natera pojedinca da sledi pravi put. Činjenica da je neko tražio pomoć od Boga za jučerašnji dan, ne znači da će danas želeti istu tu pomoć. To je razlog zašto moramo na svakodnevnoj bazi izraziti svoje čežnje i interesovanje za Božju intervenciju u našim životima, kao što Bog ima sporazum sa univerzumom i samim Sobom, da korektno ispunjava sve stvari, sve vreme. U završnom sukobu između dobra i zla, biće priznato da je imao ispravne razloge koji omogućavaju čoveku da se poredi sa dobrom ili zlom.
- Zato što najveća promena koja bi trebalo da se postigne jeste promena "srca" (uma, života, navika i dela). Ta promena može se dobiti ako Boga individualno tražimo. Elen Vajt je to na svoj način izjavila: "Promena koja nam je potrebna promena je srca, i može se jedino ostvariti u traženju blagoslova individualno od Boga u molitvama, kada čeznemo da se Njegova sila i milost pokažu i deluju na promenu našeg karaktera." (Prayer, p. 9). Takva transformacija misli i osećanja u celokupnom životu pojedinca toliko je važna da je naš Gospod izjavio Nikodimu: "*Odgovori Isus i reče mu: Zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Božijega*" (Jovan 3:3). Ovo znači, ako ne uspemo u transformaciji svog života, bićemo izvan carstva Božijeg, i samim time, izvan večnosti. Ovaj duhovni cilj je usklađen sa realnostima onoga što je Bogu značajno. Materijalna dobra, kao što su kuća, automobil, zvanje ili račun u banci, imaju svoja mesta u ljudskom životu, i mogu biti pravilno upotrebljena ako smo povezani sa Božijom voljom. On je zanterosovan za naše večno dobro, iako ne negira da su u ovom privremenom svetu potrebna određena materijalna dobra.

Treba da se svakodnevno molimo da Bog širi svoju milost na ljudska bića neophodnu za svaki dan, i da nam da silu potrebnu za transformaciju karaktera, po ugledu na Božanski model.

9. 9. 2017.

11. DUŠI JE POTREBNA SLOBODA

“Zakon je Gospodnji savršen, krijepi dušu; svjedočanstvo je Gospodnje vjerno, daje mudrost nevještome.” (Psalmi 19:7).

Zakon oživljava dušu? Rekli bismo da je obrnuto - da zakon ugnjetava dušu. Istina je da su pravila potrebna da bi neko društvo opstalo, iako uglavnom želimo da budu na minimumu koji je potreban da bi se zaštitili nevini ljudi od zla. Zašto bi iko pomislio da duša može da uživa u njima? Da li postoji neka veza između zakona i duše koja nama nije uočljiva? Duša žudi da bude slobodna, ali sloboda duše, ispostavlja se da je malo komplikovanija nego što mislimo.

Postoji misao da sloboda dolazi na dva načina, da postoje dve vrste slobode. Postoji sloboda od spoljašnjih ograničenja, kada nam neko govori šta da radimo. Takvu slobodu bismo mogli da nazovemo “sloboda od...” Međutim, postoji i druga vrsta slobode, koja bi se mogla nazvati “sloboda za...” Postoji sloboda da se živi onako kako sam stvoren da živim, sloboda da postanem čovek kakav bih želeo da budem. To je sloboda za...

Ne morate biti stručnjak da prepoznate da je neka vrsta slobode, žudnja naše kulture da bude slobodna od spoljašnjih ograničenja. Kažite nekome da ne može da uradi nešto, i on će naći način da to učini. Sloboda od spoljašnjih ograničenja apeluje na sve nas, međutim, ne smatram da je to ono što je slobodi duše potrebno.

Vaša sloboda nije ograničenje samo od strane spoljašnjih ograničenja. Postoji još jedna čudna vrsta ograničenja. Vaša sloboda je ograničena unutrašnjom realnošću koja je slika polomljenosti, slabosti i razdeljenosti unutar vašeg bića. Vi želite da živite srećnim, radosnim, optimističkim načinom života, ali ne uspevate. Želite da prestanete da vičete na svoju decu. Želite da budete osoba koja stvarno uspeva da upravlja svojim besom, želeli biste da budete nesebični, ali ne uspevate. Niste slobodni. Sloboda koja vam nedostaje je unutrašnja sloboda, a taj unutrašnji nedostatak slobode je nešto mnogo neljudskije, tragičnije, nego spoljašnja ograničenja. Ova vrsta slobode je unutrašnja, i veoma je dragocena. To je “sloboda duše.”

Ako naša volja robuje našim apetitima, ako su naše misli opsednute neispunjenim željama, ako naše emocije robuju uslovima našeg življenja, ako su naše telesne navike u suprotnosti sa našim ispovedanjem vrednosti, duša onda nije slobodna. Jedini način da duša bude slobodna

za sve delove naše ličnosti jeste da bude pravilno izbalansirana. Sloboda koja je duši potrebna je ona sloboda koja nam pomaže da postanemo osoba sa punim kapacitetom svog života.

Kako da se zadobije sloboda za kojom duša čezne? Ovo je velika ironija o slobodi. Da bismo postali istinski slobodni, moramo se predati. Predaja nije popularan koncept. Ona ide protiv svega što mislimo da znamo o tome šta znači biti slobodan. Ratovi se ne dobijaju našom predajom. Da li ste ikada videli da je neki fudbalski tim predao utakmicu finala na svetskom prvenstvu? Međutim, predaja je jedini način da steknete slobodu za svoju dušu. Ako želite da oslobodite svoju dušu, onda priznajete da postoji duhovni poredak koji je Bog zamislio za vas. Vi niste centar univerzuma, šta više, niste ni gospodar svoje sudbine. Bog postoji, a vi niste kao On. Prava sloboda dolazi kada prihvatite u svom životu Božji pravi poredak za ovaj svet, i svoje mesto u njemu. Zbog toga se u Bibliji može videti ova jaka veza između Božjeg zakona i slobode duše. Psalmista piše: *“I čuvaću zakon Tvoj svagda, do vijeka i bez prestanka. Hodiću slobodno, jer tražim zapovijesti Tvoje.”* (Psalmi 119:44,45) Božji zakon nam je dat, ne da nas natera da poštujemo spisak pravila, već da naša duša bude slobodna da živi u punini Božjih blagoslova.

16. 9. 2017.

12. KOJA JE RAZLIKA IZMEĐU RADOSTI I SREĆE?

Sreća se zasniva na nekom iskustvu koje je plod spoljašnjeg stimulansa. Na primer, veriti se sa osobom koju volite, neposredno pred sklapanje braka, može dovesti do sreće. Sreća ima takođe tendenciju da nestane kada se situacija promeni. Ako osoba ubrzo nakon što se verila slupa u saobraćajnom udesu svoja skupocena kola, ono pređašnje lepo iskustvo sreće, neće usled ovog novog neprijatnog iskustva. Grčka reč koja se u Novom zavetu koristi za “sreću” spominje se najmanje pedeset puta. Pet puta je ova reč prevedena kao “sreća” a četrdeset pet puta kao “blagoslov” (ovi brojevi variraju u različitim prevodima).

Sa druge strane, radost je zasnovana na unutrašnjem blagostanju ili očekivanju neke dobrobiti. Ako sledimo gornji primer, vereni par može često da bude nezadovoljan. Okolnosti u njihovim životima, neslaganja, nisu prijatna osećanja, iako će u isto vreme, većina parova reći, da su radosni skoro sve vreme, jer očekuju sklapanje braka. Radost koju osećaju

ne zavisi od trenutnih okolnosti. U Novom zavetu se na nekoliko stotina mesta, mogu naći reči koje se koriste da se opišu osećanja zadovoljstva.

Jedno od najupečatljivijih mesta u Svetom pismu je: *“Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti”* (Jakov 1:2). Imati *“različite napasti”* sigurno je nešto što ne dovodi do sreće, međutim, hrišćanima je rečeno, da i tada imaju razloga da se raduju. Razlog za radost i zadovoljstvo naveden je u naredna dva stiha - *“Znajući da kušanje vaše vjere gradi trpljenje; A trpljenje neka djelo dovršuje, da budete savršeni i cijeli bez ikakve mane.”* (Jakov 1:3,4). Zadovoljstvo koje se ovde spominje ne odnosi se na sama iskušenja, već na očekivanje rezultata onog što ona čine.

Jedno drugo mesto u Pismu koje naglašava radost je poslanica Filibljanima. Pavle je napisao ovu poslanicu dok je bio u zatvoru u Rimu, što sigurno nije bilo mesto za neku veliku sreću. Ovu poslanicu počinje izjavljivanjem radosti - *“Zahvaljujem Bogu svomemu kad se god opomenem vas, Svađa u svakoj molitvi svojoj za sve vas s radošću moleći se, što vi postadoste zajedničari u jevanđelju, od prvog dana i do danas; Uzdajući se u ovo isto da će Onaj koji je počeo dobro djelo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.”* (Filibljanima 1:3-6). On nije izjavio da je srećan - jer okolnosti u kojima se nalazio, nimalo nisu nalikovale sreći, već da se molio sa radošću zbog uverenja koje je imao u očekivanju rezultata Božanskog delovanja. On izjavljuje da su neki propovedali jevanđelje, misleći da će to možda izazvati neke probleme Pavlu, međutim, bez obzira na sve, *“Šta dakle? Bilo kako mu drago, dvoičenjem ili istinom, Hristos se propovijeda; i zato se radujem, a i radovaću se”* (Filibljanima 1.18). Pavle nastavlja da ohrabruje filibljane da traže odnos sa Bogom koji će im doneti radost. Evidentno je da se u Pismu radost spominje zbog odnosa sa Bogom, a ne zbog situacije u našim trenutnim okolnostima. Sreća može biti dobra, međutim, radost je mnogo bolja. Sreća je često prolazna jer se okolnosti života menjaju, ali radost u Hristu je večnog karaktera.

23. 9. 2017.

13. ŠTA ZNAČI ISKUSITI RADOST U HRIŠĆANSKOM ŽIVOTU?

Radost je plod Svetog Duha (Galatima 5:22,23), ali često može izgledati neuhvatljiva za hrišćane. Pre nego što pogledamo kako možemo da doživimo radost u hrišćanskom životu, najpre moramo priznati da radost nije bazirana na okolnostima. U stvari, radost nas ni ne sprečava da do-

življavamo negativne emocije. Radost je duboko ukorenjeni osećaj sreće, zbog onog što je Bog učinio, i što trenutno čini. Grčka reč upotrebljena u Pismu za "radost" slična je grčkoj reči za "milost." Zaista, radost je milost koja nam je darovana od Boga. Na koji način onda možemo prihvatiti i doživeti dar radosti?

Na mnogo načina, ključna je perspektiva sa kojom posmatramo stvari. Kada razmišljamo o tome šta je Bog uradio za nas, obično odgovaramo zahvalnošću i radošću. Kada pogledamo teške okolnosti ili frustracije života, prirodno odgovaramo nezadovoljstvom. Ovo ne znači da mi ne priznajemo teškoće ovoga života ili njihov nedostatak u našem životu. Umesto toga, priznajmo da Bog sve kontroliše i da nas voli.

Kada izražavamo svoju zabrinutost a u isto vreme podsećamo se dobrote Božije, bivamo oslobođeni tereta koji nosimo. Možemo da doživimo radost kada predajemo svoje terete Isusu. On nam pomaže i na sebe uzima najveći teret. Shvatanjem da se On brine o nama, i naše konačne pobeđe u Njemu, možemo da doživimo radost čak i u teškoćama.

Pavlu tegoba nije bila strana reč (2. Korinćanima 11:23-27). A ipak on je takođe govorio o temi radosti, naročito u svojoj poslanici filibljanima. "*Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se. Krotost vaša da bude poznata svijem ljudima. Gospod je blizu. Ne brinite se nizašta nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša. I mir Božij, koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu.*" (Filibljanima 4:4-7).

Međutim, mi se nećemo zaustaviti tamo. Pavle nastavlja, i kaže: "*A dalje, braćo moja, šta je god istinito, šta je god pošteno, šta je god pravedno, šta je god prečisto, šta je god preljubazno, šta je god slavno, i još ako ima koja dobrodetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite*" (Filibljanima 4:8). Nakon što smo uputili svoje molitve Bogu, održavajmo nebesku perspektivu. Razmišljajmo o stvarima koje su istinite, pravedne, prečiste, preljubazne i slavne. Mi se ne zadržavamo na svojim tugama, već na Božanskoj dobroti i lepoti koja preplavljuje naše živote.

Pored molitava i odgovarajuće perspektive, mi crpimo radost iz zajedništva. Mi smo stvoreni za zajednicu, kao što se to može videti Božanskim stvaranjem Eve da bude Adamova pomoćnik, tako i u Pavlovom opisu crkve kao tela vernika (Rimljanima 12:3-13). Hrišćani su pozvani da ohrabruju jedni druge (Jevrejima 3:13); (1. Solunjanima 5:11). Mi možemo da delimo i svoje bolne i srećne trenutke sa prijateljima (Rimljanima 12:15).

30. 9. 2017.

14. RADOST U GOSPODU... U MENI?

Radost je u centru Božjeg plana za ljudska bića. Zato Biblija govori ne samo o našoj potrebi za radošću u globalu, već, o posebnoj vrsti radosti koja proističe iz zajednice sa Bogom. Nakon podučavanja o potrebi za poslušnošću, Isus je rekao svojim prijateljima da je Njegov cilj da oni budu ispunjeni radošću, ali ne bilo kakvom radošću, već potpunom radošću.

Biblija stavlja radost u kategoriju koja ne podleže izboru. Radost je nalog. Nedostatak radosti (tuga) je ozbiljan greh, onaj koji su religiozni ljudi naročito skloni da iskazuju. To je greh koji se možda najviše toleriše u crkvi.

Mi smo u velikoj meri potcenili neophodnost radosti. Nemija je rekao svojoj ožalošćenju zajednici “Ovo je dan posvećen Bogu; nemojte tugovati ni plakati...Idite svojim putem, jedite i pijte slatko vino, i dajte deo onima koji nemaju ništa pripremljeno, jer ovo je dan posvećen našem Gospodu, ne da budete u žalosti, jer je radost Gospodnja vaša snaga.”

Radost je snaga. Njeno odsustvo stvara slabost. Radost je Božji osnovni karakter. Radost je Njegova večna sudbina. Bog je najradosnije biće u univerzumu. Božanska namera bila je da Njegova stvorenja budu odsjaj Njegove radosti. Psalmista govori o suncu, koje izlazi kao mladoženja iz svoje bračne postelje i kao snažni čovek ide svojim putem sa radošću. Ovo nije samo slikoviti opis, ovo je izražavanje Božje nepresušne radosti jednostavnog bitisanja i znanja da je postojanje nešto dobro. Kao bića koja su stvorena po Njegovom obličju, mi smo pozvani da odražavamo Božansku radost u svojim životima.

Možete postati radosna osoba. Uz Božju pomoć to je zaista moguće. Pisci Biblije to ne bi zapovedali da nije tako. Međutim, radost je naučena veština. Vi morate da preuzmete odgovornost za svoju radost. Vaša radost je VAŠA odgovornost - ne vaših roditelja, supružnika ili dece.

Psalmista kaže, “Ovo je dan koji je Bog stvorio, radujmo se i veselimo se u njemu.” “Ovo je dan Gospodnji.” To je dan koji je Bog stvorio, dan kada nas je Hristova smrt otkupila. Ako želimo da saznamo šta je prava radost moramo najpre upoznati Boga. Učinimo to danas! 30. 9. 2017.

IV tromesečje

7. 10. 2017.

1. TAJNA POBEDE

U celom Svetom pismu Isus govori o pobeđivanju. “Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete” (1. Korinćanima 9,24).

U ovoj trci i bici Bog je svakome od nas dao pravo i priliku da pobeđimo. Jedino sotona treba da izgubi, zato što se nepomirljivo suprotstavo Bogu. Da bi pobeđio, potrebno je pre svega da poznaješ neprijatelja: imaj na umu da je on veliki — ali ne tako veliki kao tvoj Bog. Biblija kaže: “Jer je veći koji je u vama negoli koji je na svetu” (1. Jovanova 4,4).

Neprijatelj je sputan ograničenjima. Nije svemoćan, nego je ograničene moći. On može da deluje jedino na teritoriji na koju ga puštaš. Upravo zbog toga apostol nam je rekao: “Ne dajte mesta đavolu” (Efescima 4,27). Drugim rečima, ne daj đavolu prostora za delovanje u tvom životu. To svakako moraš dobro razumeti: tvoje je pravo da sotonu uskratish dozvolu da deluje u tvom životu! Ako Isus Hristos vlada, upravlja i živi u tvom životu, “veći je koji je u tebi nego koji je na svetu”.

Evo nekoliko činjenica koje sotona ne bi želeo da saznaš:

Prvo: Đavo ne može da probije, da savlada prepreku Isusove krvi. Molitva primenjuje Isusovu krv na naš život. Ta krv ima za nas isto dejstvo koje je krv žrtvenog jagnjeta imala za Izrailj noć uoči izlaska iz Egipta, prilikom prve Pashe.

Krv jagnjeta na dovratnicima držala je neprijatelja — smrt — na distanci od kuće vernika. Krv Božjeg Jagnjeta ima danas isto dejstvo na sotonu.

Drugo: Đavo ne može da probije “oružje Božje”. “Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga” (Efescima 6,10.11). Ne ostavljaj svoj dom bez oklopa. Ne izlazi napolje u svet — bez oklopa. Ne uključuj televizor bez oklopa. Ne razgovaraj bez oklopa. Bez oklopa će tvoji postupci, reči i dela biti zli. Tvoje misli, tvoje reči i dela moraju biti u vlasti Isusa Hrista. On suvereno vlada, ali pod uslovom da mu se moliš. Sila molitve stavlja na nas Božje oružje, Božju ratnu opremu.

Treće: Đavo ne može da čita tvoje misli. Bog je ne samo sveprisutan, nego i svemoćan. Međutim, On je ujedno i sveznajući Bog. Đavo je ograničen na ono što zna. On zna šta kažeš, ali ne zna šta ti je na umu. Zbog toga, nemoj prestajati da hvališ Boga svojim ustima, pa će tvoje hvaljenje Boga biti kao okovi za sotonu. U Poslanici Jevrejima 13,15, piše: “Da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime Njegovo.” Kada hrišćani izriču hvalu, neprijatelj beži. Hvalu Bogu uputi najpre u molitvi, a onda i naglas.

14. 10. 2017.

2. ISTRAJNA MOLITVA

Isus je učio da Bog uslišava dosadno upornu molitvu — molitvu koja istrajava sve do odgovora. Cela poenta priče o prijatelju koji je došao u ponoć, tražeći hleba, jeste isticanje istrajnosti, upornosti (Luka 11,5-10). Gospod nije time izrazio da je Bog prijatelj nesklon da pomogne, koji okleva da nam da hlebove koji su nam potrebni. Zar nije On učio svoje učenike da se mole Bogu za svoj svakodnevni hleb (Matej 6,11)? Bog je spremniji da blagoslovi nas nego što smo mi spremni da budemo blagosloveni. Ista tema o istrajnosti dominira u priči o nepravednom sudiji (Luka 18,1-8).

Molitva koja pobeđuje je molitva koja “prodire” — molitva koja odražava Jakovljevičev stav, molitva koja neće pustiti Boga dok On na nju ne odgovori. Reč koju je Isus upotrebio za istrajnost u molitvi (“bezobrazno iskanje”, u Karadžićevom prevodu), ima osnovno značenje: “bestidnost”. Drugim rečima, ta reč predstavlja upornu rešenost u molitvi, stav osobe koja se neće zastideti ni zbog kakvog prividnog Božjeg odbijanja ili odlaganja da učini ono dobro za koje se moli. Kako je On srećan zbog te svete hrabrosti, koja se moli sve dok odgovor ne dođe! (Matej 15,21-28).

Koliko puta smo se molili, a onda kazali u sebi: “Kakva je svrha od mog moljenja? Nema nikakvog znaka promene u mome zabludjelom životu — nema vidljivog izbavljenja iz mog neuspeha ili teškoća.” Ipak, moramo se i dalje moliti i rvati se kao nekada Jakov, čeznuti s duhovnom čežnjom kao David, istrajavati dok odgovor ne dođe, kao Ilija, uporno tražiti kao slepi Vartimej i žena Sirofeničanka i, najviše — kao sâm naš dragi Gospod — uporno upućivati svoje molbe ka prestolu, s velikim plačem i suzama.

Stvarnu snagu molitve možemo dokazati jedino kada je reč o molitvi prave vrste — poniznoj, s verom, s iščekivanjem i istrajnoj. S razlogom bismo mogli da tražimo: “Gospode, nauči nas moliti se!” Pa ipak, ne treba da se molimo kao da uspeh u nebeskim dvorovima zavisi od naše rešenosti da svoju volju i izbor nametnemo Bogu. Uslišenje molitve, kao i sve drugo od Boga, dolazi zbog istrajnosti koju je Isus preporučio.

21. 10. 2017.

3. U GOSPODNJE IME

U periodu Staroga zaveta ljudi i žene molili su se Bogu u Njegovo ime ili u okviru zaveta između Boga i Avrama. Tokom Isusove službe ljudi i žene su imali težnju da pristupe direktno Spasitelju i od Njega zatraže pomoć koja im je bila potrebna. Tokom Poslednje večere došlo je do krupnog pomeranja težišta u molitvi. Isus je rekao: “Do sada ste se molili Ocu i od Oca niste ništa tražili u moje ime. Ali od sada pa nadalje, kada se molite, morate se moliti u moje ime. Ako koristite moje ime, Otac će vam dati ono što tražite.” Jovan 16,23-27.

Prema tome, propisan način molitve je moliti se Ocu u Duhu, preko Sina. To nije nikakav ritual. Molitva u Isusovo ime dodaje našim molitvama novu dimenziju sile za koju nisu znali ni junaci molitve u Starome zavetu. Po svojoj smrti, vaskrsenju iz mrtvih i vaznesenju na nebo, Isus je seo s desne strane Bogu. Tom svojom pobjedničkom žrtvom Gospod je dobio ime iznad svakog drugoga imena — ime “natopljeno” duhovnom silom i pravima prestola (Filibljanima 2,9-11). Kada pristupimo Ocu u Isusovo ime, to Ime našim molitvama daje posebna ovlašćenja. Molitva u ime Gospoda Isusa Hrista znači pozivanje na zasluge, silu, dovršeno i nastavljeno delo i vlast, jer Hristovo ime znači sve to.

Međutim, šta tačno znači moliti se u to preuzvišeno ime? To svakako nije često ponavljanje Njegovog imena kao u nekom bajanju, kao stavljanje nalepnica na neki paket. “U Njegovo ime”, izgovoreno na kraju molitve, nije nešto što će nesvetu želju ili sebičnu molitvu pretvoriti u nešto dostojno. Taj izraz nije nikakva jeftina, magična formula pred vratima neba za one koji je koriste.

Kada kažemo “Hrista radi” ili “u Njegovo ime”, to ukazuje na ključ istinske pobude u molitvi. To su izrazi koji znače da je Hristos Gospodar našeg života molitve, ili naših potreba i svega onoga za šta se molimo (1. Korinćanima 12,3). Oni pokazuju da naše molitve moraju imati odobrenje i blagoslov, pre nego što bi ih On izneo radi odgovora, pred Oca. Upotreba Njegovog imena podrazumeva da se molimo onako kako bi se molio On na našem mestu.

“U Njegovo ime” znači “prema Njegovoj prirodi” — odnosno, u skladu sa svim onim što On sâm jeste i što je ostvario.

4. OBLAČENJE BOŽJE RATNE OPREME

Sveti Duh nas, u Efescima 6,11-18, savetuje u pogledu oklopa koji treba da stavi na sebe svaki hrišćanin. Ta zadivljujuća ratna oprema nije ljudska, nego “oružje Božje”, ratna oprema koju nam daje sâm Bog. Bogu su toliko dragoceni duhovna sigurnost i obučenost za bitku Njegovih ratnika da svakome od njih daje kompletan oklop i zapoveda mu da ga “obuče”. Mudri ratnici molitve stavljaju na sebe taj oklop svakoga jutra kako bi se zaštitili za taj dan. Kada proučimo tekst, vidimo da on tu ratnu opremu navodi pojedinačno, deo po deo — ratnu opremu koja je bila poznata novozavetnim hrišćanima. Oni su je svakodnevno vidali na rimskim vojnicima. Pavle tu opremu, potom, upoređuje s njenim duhovnim pandanima:

Kaciga — spasenje

Oklop — pravda

Opasač (od pupka do kolena) — istina

Obuća — jevanđelje mira

Mač Duha — Božja Reč

Štit — vera

Tu opremu nosimo na dva načina: defanzivno i ofanzivno. Oprema nam je neophodna da nas štiti od “raspaljenih” strela koje sotona odapinje u svojim napadima na nas. Ipak, naše ratovanje je više od same pasivnosti i defanzive. Bitku treba da prenesemo na neprijateljev teren i da mu se aktivno suprotstavimo (Jakov 4,7).

Mi ofanzivno nosimo oružje našeg vojevanja — mač Duha, koji je Reč Božja: “I kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je reč Božja”. Umesto mača, upotrebite ono što vam Duh daje — reči koje dolaze od Boga (Efescima 6,17). Svakom prilikom kada se uzdamo u Njegovu reč ili verom izgovaramo Njegova obećanja, mi sotoni zadajemo udarac mačem (vidi 12. glava: “Mač i štit”).

Kada si suočen s ratom, oblačiš se za rat. A onda, pod punom opremom, dolazi naređenje Duhovni rat se vodi na ratištu molitve. Upravo tu se i postižu pobeđe.

Sotona razjareno napada. Sotona drži vlast nad celim porodicama, kvartovima, gradovima, pokrajinama i državama. Stoga je hitno potrebno da se hrišćani bore molitvom, tražeći od Boga da im povрати teritorije

— da im ponovo vrati porodice, crkve, gradove i narode. Hrišćanin nije samo pozvan da se suprotstavi zlu nego i da se bori za dobro. To je razlog što je šesti deo opreme — mač — jedini deo predviđen za napad i jedino je taj deo i potreban. Drugih pet elemenata opreme predviđeni su za odbranu, ali mi bitke ne dobijamo defanzivom. Mi moramo uzeti mač i poći u ofanzivu. Sotonu moramo napasti upravo na njegovim uporištima. Posrednička molitva nikada nije bila potrebna kao što je to danas. Zauzmite čvrst položaj s mačem u rukama. Sotona već dobija preveliki broj bitaka. Pobjeda za Božju stvar je moguća i zato vas pozivam da stavite ratnu opremu i postanete ratnici molitve.

4. 11. 2017.

5. BIRANJE VREMENA I MESTA ZA MOLITVU

Vreme i mesto za molitvu od presudnog je značaja. Svakako, mi se možemo moliti bilo gde i bilo kada; međutim, takve “molitve u hodu” su vapiju za naročitu pomoć, zaštitu i vođenje. Vreme za molitvu, s dubokim predavanjem Bogu, u kleti, sami s Bogom, smatra se stvarnim izvorom sile za ceo dan. Koje će vreme i koje mesto izabrati svako od nas, zavisi od našeg načina života i obaveza. Mnogi hrišćani smatraju da su rani jutarnji sati najbolje vreme za molitvu. Telo je odmorno, a um izbistren. Međutim, ako si “noćni čovek”, to kod tebe možda neće “funkcionisati”. Ako tvoja energija raste tokom dana i dostiže vrhunac uveče, onda je tvoje vreme molitve kasno večerom, pre spavanja. Izbor mesta je podjednako važan:

Ono treba da bude izdvojeno, gde možeš biti potpuno sâm. Duboka zajednica s Bogom je teško izvodiva ako su oko tebe prisutni ostali, koji su obuzeti svojim aktivnostima.

Mesto mora biti pošteđeno elemenata odvratanja: To je često teško, ali neophodno. Drugi moraju znati da tebe niko ne sme da uznemirava. Neka drugi odgovaraju na telefonske pozive — ili neka ih ignorišu. Vodi računa o kasetofonu, radiju ili TV-prijemniku. Ne sme se dozvoliti da se oni “umešaju”. Osim nedostatka koncentracije, neučtivo je prema Bogu, ako se period ugovorenog sastanka s Njime redovno nečim prekida.

To mora biti obuhvaćeno rasporedom i redovno: Naš neprijatelj ima načina da naše vreme molitve prekida neodložnim situacijama i drugim zahtevima života. Ako ne načinimo precizan plan u koji će biti upisano tačno vreme i ako sami sebe ne “ukrotimo”, da bismo se svakoga dana sastajali s Bogom baš u to vreme, tada će biti lako zanemariti životno važno vreme molitve i biće lako naći se u situaciji bez ratne opreme, bez snage, bez vođstva. U svakom slučaju, važno je da imaš na umu i ovo: ako bi se dogodilo nešto neodložno što bi ti oduzelo deo vremena za molitvu, nemoj se zbog toga predavati osećaju stida i krivice. To je jedna od sotoninih omiljenih zaseda: on izaziva vanrednu situaciju, a onda ti “tovari” osećaj osude nakon što propustiš svoje vreme za molitvu. Rešenje je u tome što ćeš, jednostavno, “ugovoriti” drugi termin s Bogom toga dana, ili rano ujutru sledećeg dana, da bi tada ušao u zajednicu molitve i obnavljanje svoje duhovne snage.

11. 11. 2017.

6. ISUS – NAŠ UZOR U MOLITVI

Nalazio je utehu i radost u zajednici sa svojim Ocem. Ako je Spasitelj čovečanstva osećao potrebu za molitvom, koliko bi tek slabi, grešni smrtnici trebalo da osećaju potrebu za usrdnom, stalnom molitvom. — SC 63.64.

Iako nikada nije napisao nastavni plan i program na temu molitve, niti održao seminar o molitvi, Isus je svoje učenike ipak učio dinamici molitve. Učio ih je primerom. Učenici su Ga, iz dana u dan, sedmicu za sedmicom, posmatrali u služenju i molitvi. Vidali su ga iscrpljenog posle dana provedenog u poučavanju i lečenju ljudi — videli su ga kako odvaja samo nekoliko sati za san, a onda ostatak noći provodi u molitvi. Povremeno su ga posmatrali kako se po celu noć moli Bogu ne spavajući, i zatim izlazi odmoran i napunjen energijom za sledeći dan čuda i službe. Gledali su koliko je molitva bila deo Njegovog života i željno čekali da u svom iskustvu molitvu dožive na isti način.

Ti ljudi su bili tako impresionirani životom molitve svog Učitelja da su se molili: “Gospode, nauči nas moliti se.” Odgovarajući na tu molbu, On im je kao uzor dao molitvu “Očenaš”. To nije bio potpun odgovor,

nego silan početak. Sve u svemu, Isus je proveo vrlo malo vremena u podučavanju svojih učenika molitvi. Znao je, kao što i mi moramo shvatiti, da je tajna molitve zapravo “moliti se” — mnogo i često. Učenici su postepeno počinjali da shvataju Njegovu nauku i naučili lekciju: “Treba se svagda moliti Bogu, i ne dati da dotuži” (Luka 18,1).

Iz Isusovog života i učenja izdvaja se jedna činjenica: Molitva se shvata; ona nije nešto što se uči u školi. Tako je On učenicima svojim primenom dao uzor života molitve. Ukoliko pogledamao jevanđelja, u njima ćemo osim molitve “Očenaš”, naći samo dve kompletne Isusove molitve — jednu kratku i jednu dugu. Kratku molitvu je Isus uputio u vrtu gde je bio sahranjen Lazar, neposredno pre nego što ga je podigao iz mrtvih (Jovan 11,41.42). Dugu molitvu pronalazimo u 17. glavi Jovanovog Jevanđelja: “Ovo govori Isus, pa podiže oči svoje na nebo i reče: Oče! dođe čas, proslavi Sina svojega, da i Sin tvoj proslavi tebe” (Jovan 17,1). Ovako počinje jedina puna Isusova molitva zapisana u Novom zavetu — najznačajnija posrednička molitva u celom Svetome pismu.

Šta možemo od Isusa naučiti o molitvi?

Isus se veoma rado molio Bogu. Shvatio je važnost molitve kao zajednice sa svojim nebeskim Ocem. Obezbeđivanje spasenja ljudima zahtevalo je od Isusa da živi u neprekinutom odnosu sa svojim Ocem. Ni naše iskustvo spasenja ne zahteva manje od toga. Pored već utvrđenog vremena molitve, Hristos je tražio prilike za tajnu molitvu, kad bi za to iskrse posebne potrebe. Baš kao što je bila neprekidna Njegova borba sa sotonom, tako je neprekidna i njegova potreba za molitvom. On je u svakom trenutku morao biti spreman za napad neprijatelja. Isus je neprestano bio u Duhu molitve. Koliko bi više neprekidno ti i ja, trebalo da budemo u Duhu molitve! U Isusovom — i u našem slučaju — Duh molitve je Duh pobeđe. Sledimo Isusov primer!

18. 11. 2017.

7. VELIČANJE I PROSLAVLJANJE BOGA

Veličanje i proslavljanje Boga označavaju najuzvišeniji oblik zemaljske molitve. U veličanju, mi pripisujemo Bogu — jedinom živom i pravom Bogu — svu čast i slavu. Veličanje je izraz našeg pouzdanja i zadovoljstva Bogom. Veličanje nas postavlja u stav “blagodarnosti”. Veličanje izlazi iz radosnog srca — srca ispunjenog zahvalnošću i divljenjem. Gospod je za nas učinio toliko da Ga moramo slaviti.

“Kroz Njega dakle da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime Njegovo” (Jevrejima 13,15).

Hvala, veličanje, nazvana je žrtvom zato što je veoma sveta. Da bi neko prineo žrtvu hvale Bogu, neophodno je duboko i žarko divljenje Gospodu Bogu. Divimo se Ocu — razmišljajmo o Njegovoj ljubavi, upoznajmo Njegovo savršenstvo. Divimo se Božjem Sinu, koji je “sav ljubak” — postanimo u potpunosti očarani Njime. Divimo se strpljenju i milosti Svetoga Duha.

“Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se” (Filipljanima 4,4).

Neka se reka naše radosti podigne ka nebu u potocima oduševljenja, i neka se potom vrati na Zemlju kao kiše dobročinstava. Neka te kiše napune rezervoar našeg svakodnevnog života i neka se preliju u život drugih ljudi. Neka im se izlivaju u slapovima svetlucave radosti — a onda nastave dalje.

Proslavljajmo Boga bez prestanka, jer će takvo proslavljanje biti od pomoći u svemu ostalom. Osoba koja je puna slavljenja Boga, spremna je i za sve druge svete postupke. Veličanje Boga stavlja krila na putnikova stopala, tako da ona ne samo što trče, nego i lete. Veličanje Boga štiti nas od mnogih zala. Kad je srce ispunjeno slavljenjem Boga, u njemu nema mesta iznalaženju bilo čijih pogrešaka, uznošenju u oholosti ili gomilanju gneva protiv drugih ljudi. Ni bojati se ne možemo, ako istrajemo u slavljenju Boga.

Srce ispunjeno veličanjem Boga rečito se izražava pred Bogom. Slavi Boga ako želiš da mu budeš blizu, jer Bog “živi u pohvalama Izrailjevim”. Psalam 22,3.

Imajmo na umu da će nas molitva puna hvale učiniti spremnima za nebo i da će nam dati snage za borbu više od bilo koje druge vrste molitve. Sotona ne može da opstane pred ratnikom molitve koji hvali i veliča Boga.

8. POSREDNIČKA MOLITVA

Potrebno je da posređujemo u molitvi za sve ljude — uključujući i naše neprijatelje — a svakako i za one kojima je potrebno izlječenje. Posredovati znači zauzimati se ili zalagati za nekoga ko ima problema ili je u nevolji, upućivanjem molbi Bogu. Mojsije je bio silan posrednik za grešne Izrailjce, zauzimajući se pred Bogom da ne uništi narod koji je on vodio kroz pustinju (2. Mojsijeva 32,11-18). Gospod Isus Hristos je, razume se, najveći posrednik svih vremena: “Kad svagda živi da se može moliti za njih” (Jevrejima 7,25). Isus se molio za nas (Jovan, 17. glava), a to čini i danas, pred Božjim prestolom. Budući stalni posrednik za nas ljude, On je presrećan kada mi posređujemo za druge ljude koji su u teškoćama i potrebama. Često, kada se molimo samo za sebe, naše molitve postaju sebične, što se neće dogoditi ako na srcu imamo dobro svojih bližnjih, drugih ljudi.

Za koje kategorije ljudi treba da se molimo?

Naši neprijatelji (Luka 6,28)

Naši prijatelji (Jakov 5,16)

Naše porodice (2. Samuilova 7,17)

Mi sami (Psalam 50,1)

Naši bližnji (1. Timotiju 2,1)

Naši saradnici u Hristu (2. Solunjanima 3,1)

Naši savernici u crkvi (Efescima 6,18)

Kada “prinosimo” slučajeve svojih bližnjih pred Boga, kada ih izlažemo delovanju Božje ljubavi, kada se molimo...

za njihovo oslobođenje od duhovne sanjivosti,

za okrepljenje njihovog unutrašnjeg zdravlja,

za snagu da odbace neku pogubnu naviku,

za obnavljanje nespontanog i životvornog odnosa s ljudima koji ih okružuju,

za snagu da se suprotstave iskušenju,

za hrabrost da nastave da se bore protiv ljutog protivljenja...

...tek tada osećamo šta znači uzimati učešće u Božjem delu i brizi.

Tek tada se ruše zidovi koji nas razdvajaju od naših bližnjih i mi tada uviđamo da smo svi satkani u tkivo jedne velike i međusobno bliske porodice. Nema veće bliskosti s drugim ljudima od one koju vidimo kada ih “prinosimo” pred Boga u molitvi.

Posredovanje zaista donosi promene. Ono je naša potpisana pozivnica Bogu da interveniše u životu drugih ljudi — da ih štiti od neprijatelja i da leči rane koje im je neprijatelj naneo. Ono donosi promenu u životu same osobe koja se moli i oslobađa energije neba koje potom okružavaju dušu osobe za koju se ona moli. Hrišćani moraju postati vešti u vojevanju protiv neprijatelja i angažovanju oko isceljenja drugih ljudi metodom posredničke molitve.

2. 12. 2017.

9. POKAJANJE I OPROŠTENJE

Molitva za pokajanje i oproštenje predstavlja posebnu vrstu molitve traženja. Kako svest o grehu u nama postaje sve prisutnija — dok nam Sveti Duh ukazuje na zablude u našem životu i postupcima — istovremeno se u nama povećava i žalost zato što svojim grehom nanosimo bol Bogu, i duboka želja za promenom. Raste čežnja za oproštenjem i mi pristupamo Bogu tražeći promenu, oproštenje i očišćenje.

Praštanje ide u dva pravca: prvi je praštanje koje primamo od Boga za naše grehe i drugi, praštanje ljudima koji su se ogrešili o nas: “I kad stojite na molitvi, praštajte ako što imate na koga: da i Otac vaš koji je na nebesima oprostí vama pogreške vaše” (Marko 11,25). Ovim rečima nas Isus podseća na princip koji je sâm često izgovarao: božansko praštanje u direktnoj je vezi s našim praštanjem drugim ljudima.

Jedna od najpoznatijih molitava za oproštenje je Davidov vapaj za oproštenje za njegovu požudu, preljubu i ubistvo:

»Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i po velikoj dobroti svojoj očisti bezakonje moje. Operi me dobro od bezakonja mojega, i od greha mojega očisti me. Jer ja znam prestupe svoje, i greh je moj jednako preda mnom. Samome Tebi zgreših, i na Tvoje oči zlo učinih.“ (Psalam 51,1-4)

Greh je Davida veoma udaljio od Boga. Kad je konačno uvideo kakav je veliki bol naneo Božjem srcu, uputio je Bogu tu molitvu. David ne priznaje samo svoje grešno stanje nego svoj konkretni greh. On ne samo što se žali na zle sklonosti izopačene ljudske prirode, nego ukazuje i na konkretni grešni postupak. Naše molitve u kojima tražimo oproštenje ne smeju sadržavati samo “Ja sam grešnik”, nego i reči “Zgrešio sam” — ne samo “Ja *sam* grešan”, nego i “*Učinio* sam taj greh”.

Molitva za oprostjenje mora biti potpuno otvorena i iskrena. Za greh se ne mogu navoditi niti nuditi nikakvi izgovori. Takva vrsta molitve sadrži: osvedočenje o krivici, žalost zbog učinjenog greha, priznanje i unutrašnja nameru da se učini promena.

Odgovor koji nam daje naš nebeski Otac na istinsku molitvu za oprostjenje je čist, neposredan i potpun. On prašta od srca i, kao što oprašta, tako i zaboravlja. Božje praštanje upućeno nama je pravilo i mera našeg praštanja drugim ljudima. Nama će biti izuzetno teško da praštamo drugima, ako nismo istinski doživeli milostivo Božje praštanje za naše grehe.

“Budite jedan drugome blagi, milostivi, praštajući jedan drugome, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama” (Efescima 4,32).

9. 12. 2017.

10. BOŽJI SVETI KONCEPT MOLITVE

Da bi molitva bila delotvorna, mi je moramo upućivati po božanskom konceptu. Mnoge molitve ostaju neuslišene zato što ne ispunjavaju uslove koji omogućavaju Bogu da ih usliši. Prema tome, pokušajmo da analiziramo ono čemu nas je Hristos učio o zakonima molitve: “Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se” (Matej 7,7). Ovde imamo uzlaznu skalu i u njoj nalazimo:

Jednostavne reči moljenja (ištite).

Smiren stav traženja.

Snažno, neprekidno kucanje.

Mi svoje molbe moramo uvek podrediti Njegovoj volji. Ali ako smo u molitvi pokrenuti da se molimo za sasvim određene stvari koje se nalaze u okviru Njegove volje, izražene u Njegovoj Reči, i utisnute u naše misli dejstvom Duha, mi možemo biti uvereni da će On i uslišiti naše molitve tačno u skladu s tim kako smo se molili.

Biblija kaže da je Bogu više stalo da nam daje dobre darove, nego nama da dajemo darove svojoj deci. Što su određeniji zahtevi naše dece, to će biti određeniji darovi koje dobijaju.

Kada od Boga nešto tražiš, budi spreman za Njegov odgovor. Kada se moliš, otvori svoje srce i um i odloži sve druge poslove. Iznesi Bogu potrebe koje su ti na srcu i očekuj odgovor. Budi uvek spreman za odgovor. Bog nam odgovara na tri načina:

Da
Ne
Čekaj

Mi moramo biti spremni za svaki odgovor koji nam Bog daje, znajući da se on uvek temelji na onome što je najbolje za nas. Možda u početku i nećemo misliti da je takav odgovor najbolji, ali se na kraju uvek pokaže da je Božja volja bila najbolja za nas.

Seti se, takođe, kada ti Bog uputi negativan odgovor, da on tada obično ima spreman drugi, bolji odgovor.

Bog ponekad kaže, "Čekaj!" Čekanje spada u red onoga što nam je najteže da prihvatimo. Mi smo vrlo nestrpljivi i živimo u eri brzih rešenja. Želimo da se sve ostvari juče. Nama koji živimo u ovoj stresnoj, "instant"-generaciji, koja sve hoće odmah, čekanje biva utoliko teže. Odlaganje može biti pitanje danâ, nedelja, meseci ili godina. Mi, u tom vremenu, odlaganje moramo prihvatiti kao Božji odgovor.

Kada Bog kaže "Čekaj!"; On možda ima na umu da ti nisi spreman za odgovor. Možda smatra da to ne odgovara životnim okolnostima drugih osoba na koje se to još odnosi. Ili možda taj Njegov odgovor znači da iz drugih, nama nepoznatih razloga, On nije voljan da to sada učini — da taj čas u Njegovom planu još nije nastupio. Bez obzira za šta se opredeli, Njegova mudrost to sve vodi.

16. 12. 2017.

11. BIBLIJA – PRIRUČNIK ZA MOLITVU

Kroz celu istoriju su i vojskovođe i njihovi ratnici učili i ratovali na osnovu vojnih priručnika. Priručnici opisuju način upotrebe oružja, bave se strategijama i taktičkim zamislima vođenja ratova i daju pojedinosti osnovnih postupaka kojih treba da se pridržava jedna uspešna vojska. Božja Reč je “vojni priručnik” za Božju decu. U njoj nalazimo kako se razvija veština rukovanja oružjem i kako se postiže potpuna pobeda u svakoj bici.

Uputivši nas da “obučemo” “sve oružje Božje” i da se pripremimo za borbu, Sveti Duh je opisao molitvu kao način na koji treba da bijemo Božje bitke: “I svakom molitvom i moljenjem molite se bogu Duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete.” (Efescima 6,18).

Čemu nas stvarno uči naš “vojni priručnik”, kada je reč o molitvi?

Biblija je knjiga molitve. U svojoj knjizi “Sve molitve u Bibliji” [All the Prayers in the Bible], autor Herbert Lokir našao je 351 molitvu, uz mnogo drugih tekstova u kojima se izlažu principi molitve. To su molitve koje se kreću od kratkih vapaja Bogu za pomoć, do onih koje pokrivaju više biblijskih glava. Utvrdio je da jedino knjige 3. Mojsijeva i Knjiga o Jestiri ne sadrže molitve. Ipak, svaka žrtva opisana u 3. Mojsijevoj predstavlja jednu praktično izvedenu molitvu za oprostene, molitvu zahvalnosti ili slavljenja Boga. Iako u Knjizi o Jestiri nije pronađena nijedna molitva, Mardohej i Jestira su ilustrovali snažne principe molitve.

Ako je Bog smatrao da je toliko važno da Njegov Sveti Duh utiče na biblijske pisce da zapišu sve sadržane molitve i principe molitve, onda je Božja Reč najvažniji ikada napisani priručnik o molitvi. Osim toga, mi u Bibliji nalazimo nebrojene izveštaje o silnim delima koje je Bog učinio za svoj narod, koja imaju udela u izgrađivanju naše vere u molitvi. Ovome moramo dodati preko tri hiljade obećanja koja pokazuju šta je Bog voljan da učini odgovarajući na molitvu. Božje dete ne može da izvojuje pobeđu ako ne poznaje Božju Reč i ne rukuje njome.

Molitva za vernika nije opcija, nego neophodnost. Molitva Bogu je verniku važna koliko i disanje telu. Želimo li da dosegnemo vr-

hunce u molitvi, moramo dobro poznavati način na koji su se molili junaci biblijske molitve. U njihovim molitvama naći ćemo sakriveno blago načela molitve koje će udahnuti snagu u naš život molitve i učiniti da on donese stostruki rod. Osim toga, moramo proučavati načela biblijske molitve sve dok se naš život ne natopi njima i dok ona ne postanu naša druga priroda. Zato, proučavajmo Božju Reč!

23. 12. 2017.

12. GOSPODNJA VOJSKA

Isus je “Vojvoda vojske Gospodnje”. U svom iskušenju u pustinji On nam je pokazao kako se koristi “mač duhovni” za nanošenje poraza neprijatelju. Kada je Isus kršten u reci Jordan, Sveti Duh ga je odveo u pustinju radi pripreme za Njegovu službu. Bitka u pustinji počela je tek kada je Isus dospeo u stanje slabosti zbog četrdeset dana posta. Sotona i danas čeka da napadne vernike u periodima kada su iscrpljeni i slabi. Kušač je Isusu pristupio dok je bio gladan, izazivajući ga da svoju vezu s Bogom dokaže pretvaranjem kamenja u hlebove.

Hristovo poznavanje Božje reči i posvećenost toj Reči čak su i u Njegovoj krajnjoj slabosti bili tako jaki da su Njegovi duhovni refleksi odneli prevagu. U istom trenutku On je svojim napadom odbio i ranio neprijatelja, citiranjem Pisma: “Pisano je.” Sotona ponovo kuša Isusa podižući ga na vrh visoke kule. Ovom prilikom sotona citira tekst iz 91. psalma, izvlačeći reči iz konteksta i izazivajući Isusa da svoj identitet Božjeg Sina dokaže tako što će prisiliti Boga da ga zaštiti. Bez imalo oklevanja, Isus odgovara: “Pisano je.” Rečju, kao oružjem, On uzvraća sotoni i ponovo ga ranjava. Na kraju, kušač nudi Isusu ceo svet, ako bi zauzvrat pao i poklonio se neprijatelju. I ovom prilikom Isus nanosi poraz neprijatelju rečima “Pisano je.”

Porazen, sotona je prisiljen na povlačenje s bojišta, na Isusovu zapovest.

Isus nam pokazuje kako se Božja Reč koristi u svim situacijama. Božja Reč sadrži mnogo hiljada zapovesti, zapisa Božjih dela, pravila za ponašanje u svim teškim situacijama i obećanja o onome šta je Bog voljan da učini za nas. Isus je potpuno porazio sotonu svakom prilikom kad je bio napadnut. Reči koje je On koristio u vreme svog kušanja i na

krstu uglavnom su bile citirane iz 22. psalma. Da li to znači da treba da poznajemo Bibliju u istoj meri u kojoj ju je Isus poznavao? Da, takvo dostignuće treba da bude naš cilj.

Kakvo bi bilo naše mišljenje o eskadronu ratnika koji su čuli poziv na bitku, stavili ratnu opremu i izašli u borbu bez svog ofanzivnog oružja? Bezumno? Glupo? Nemarno? Još gore, kakvi bi to bili ratnici koji bi pošli u bitku i tamo ustanovili da su im mačevi tako zarđali i zaglavljani u koricama, da ne mogu čak ni da ih izvuku? Svako od nas zna šta tu nije u redu.

Vojnici uvek drže svoje oružje čisto i uglancano. Uspešni ratnici iz starina znali su da bi čak i jedna tačka previdane rđe na njihovim mačevima mogla da oslabi metal. U žaru bitke mač bi mogao da pukne i da ih ostavi bez mogućnosti odbrane. Tako je i s Božjom Rečju. Kao što su drevni ratnici provodili mnoge sate glačajući i podmazujući mačeve da bi bili u punoj funkciji za bitku, i i hrišćanski vojnici moraju da provedu sate sa svojom Biblijom. Za uspešnu primenu mača Duha potrebno je više od samo proučavanja biblijske pouke za Subotnu školu. Potrebno je više nego samo poznavanje redosleda dokaznih tekstova doktrine, bez obzira koliko je važno poznavanje doktrine.

Isusu Navinu je bilo rečeno da razmišlja o Božjoj Reči dan i noć. U tome se sastojala tajna njegovog uspeha kao vođe naroda. Ti i ja ne smemo ni pomisliti da činimo manje od toga.

30. 12. 2017.

13. BIBLIJSKO-MOLITVENE GRUPE RATNIKA MOLITVE

Biblija na mnogo mesta govori o snazi molitvenih grupa koje zajednički deluju pred Gospodom. Mojsije se mnogo godina molio da Izrailjci budu izbavljeni od egipatskog ropstva. Ali tek kada su se molili zajednički kao narod, “vika sinova Izrailjevih dođe preda me ... Sada hajde da te pošljem [Mojsija] ... da izvedeš narod moj, sinove Izrailjeve, iz Misira”. Tokom dugog perioda Sudija Izrailj je često zaboravljao na Boga i trpeo tlačenje od strane neznabožaca. Ali “vapiše sinovi Izrailjevi ka Gospodu, i podiže Gospod izbavitelja” (Sudije 3,9).

Sveti Duh je, u Novom zavetu, bio izliven tek kada su se Isusovi sledbenici okupili u Gornjoj sobi, na molitvi: “Ovi svi jednodušno bejahu jednako na molitvi i u moljenju” (Dela 1,14). Tada se i dogodilo izlivanje Svetoga Duha. “I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde bejahu sabrani, i napunište se svi Duha Svetoga, i govorahu Reč Božju sa slobodom” (Dela 4,31). A u slučaju molitvene grupe u Antiohiji, “tada postivši i pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih [Pavla i Varnavu], i otpustiše ih [otposlaše ih]” (Dela 13,3). Tako je započela Pavlova služba koja je promenila svet.

Bog ne menja svoje planove, principe ili metode delovanja. Mogu se menjati društva i ljudski zakoni, ali ne i Božji putevi. Bog i danas upućuje svoj narod da se okuplja u naročitim molitvenim grupama i da se bori u molitvi za sasvim određena područja, slučajeve i potrebe.

Lična molitva ima ključnu ulogu u Božjem planu, ali u velikoj borbi između Boga i sotone Božji ratnici molitve moraju se boriti kao vojska. Božje ime, Gospod Savaot, znači “Gospod nad vojskama” — nad udruženim vojskama neba i Zemlje. Bitno je da ratnici molitve budu svesni svog pripadništva ukupnom vojnom pokretu pod Božjom upravom. Njihove združene bitke molitve pokreću se na dva načina: prvo, kada se svi ratnici molitve mole nasamo, pod vođstvom Božjeg Duha, oni se mole saglasno, u jednom Duhu. Ukupan zbir njihovih pojedinačnih molitava deluje kao vojska koja nastupa

protiv neprijatelja. Drugo, kada se ratnici molitve okupe u grupama, uklone sva međusobna neslaganja i mole se kao celina, njihove molitve dostižu snagu koja se ne može dostići ni na koji drugi način. Prihvatite izazov i krenite u bitku. Mi treba da služimo velikom Gospodu Savaotu. Treba da savladamo moćnog neprijatelja. Isus je postigao pobeđu na Golgoti i prilikom vaskrsenja. Ovo je za svakoga od nas prilika da tu pobeđu primenimo na sopstveni život i na život drugih ljudi. Moramo naneti poraz sotoni i njegovim slugama. U pitanju su život i večna sudbina, moja i tvoja, naše dece, naših prijatelja, društvene zajednice u kojoj živimo i nebrojenog mnoštva po celome svetu. Naše molitve su potrebne zakonodavcima, kako bi Bog dobio pun i slobodan pristup odlukama vlasti. Naše molitve su potrebne predsednicima država i drugim vođama u svetu. Ali iznad svega, naš Gospod i Spasitelj se moli kraj Božjeg prestola i od mene i tebe traži da mu se pridružimo svojim molitvama na Zemlji u dogovoru s Njim.

Najveći neiskorišćeni izvor sile na Zemlji je sila molitve Božjih ratnika molitve. Molimo se uz pripremu, molimo se u “svem oružju Božjem”, molimo se istrajno, molimo se žarko, molimo se s ozbiljnošću, “molimo se bez prestanka”. Naše molitve će preokrenuti tok završne bitke i ubrzati dolazak našeg Gospoda i Spasitelja na nebeskim oblacima. A tada će se začuti naš poklič pobeđe; razgovaraćemo s Njime licem k licu i ući u nasledstvo koje je On za nas pripremio. Zato molitmo se Bogu bez prestanka!